

החוויה היהודית האמריקנית

אסופת מאמרים

בעריכת מירה קצבורג-יונגמן

החוויה היהודית האמריקנית

אסופת מאמרים

בעריכת מירה קצבורג-יונגמן

צוות הפיתוח

ערכה והוסיפה מבוא והערות	ד"ר מירה קצבורג-יונגמן, האוניברסיטה הפתוחה
אחראי אקדמי בכיר	פרופ' אלון גל, אוניברסיטת בן-גוריון בנגב
ייעוץ	פרופ' יהודית תידור-באומל, אוניברסיטת בראילן
	ד"ר אביבה חלמיש, האוניברסיטה הפתוחה

תרגום מאמריהם של	
קוהן, רפאל, ורטהיימר, רישין	ד"ר עמוס כרמל
עריכה לשונית	ורד זילבר-ורוד
עימוד	אלקנה דוד
עיצוב עטיפה	נאוה שנקמן
זכויות יוצרים	רקפת שכנר-לביא

אסופת המאמרים רואה אור במסגרת הקורס **פרקים בתולדות יהודי ארצות-הברית 1820–1950** של האוניברסיטה הפתוחה.

מק"ט 10589-5064
מסת"ב 965-06-0861-3 ISBN

© תשס"ו – 2006. כל הזכויות שמורות לאוניברסיטה הפתוחה.
בית ההוצאה לאור של האוניברסיטה הפתוחה, הקריה ע"ש דה רוטשילד, רח' רבוצקי 108, ת"ד 808, רעננה 43107.
The Open University of Israel, The Dorothy de Rothschild Campus, 108 Ravutski St., P.O.Box 808, Raanana 43107.
Printed in Israel.

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט, אלא ברשות מפורשת ובכתב ממדור זכויות יוצרים של האוניברסיטה הפתוחה.

תוכן העניינים

מבוא 1

חלק א – ההגירה

- אברהם ברקאי   גלי הגירה יהודית מגרמניה, 1830–1910 9
- אריה גרטנר   ההגירה ההמונית של יהודי אירופה, 1881–1914 27

חלק ב – מאפיינים

- הנס קוהן   לאומיות אמריקנית – מסה פרשנית 71
- אריה גרטנר ויונתן ד' סרנה   הקדמה, מתוך יהודי ארצות-הברית – קובץ מאמרים 79
- אלון גל   היהודים בארצות-הברית: האמנס גלות ייחודית? 87

חלק ג – הזרמים הדתיים

הזרם הרפורמי

- נעמי ו' כהן   האמריקניזציה של היהדות 105
- מיכאל מאיר   בין מסורת לקדמה – תולדות תנועת הרפורמה ביהדות 133
- אלון גל   ארצות-הברית בהשקפת העולם של אבא הלל סילבר 211
- מיכאל מאיר   יהדות מתקדמת 229

הזרם הקונסרבטיבי

- מרק לי רפאל   היהדות הקונסרבטיבית, היסטוריה ואידאולוגיה: 1886–1983 233
- ג'ק ורטהיימר   בית הכנסת הקונסרבטיבי 273
- גרשון כהן   יהדות מסורתית (קונסרבטיבית) 301

הזרם האורתודוקסי

מרק לי רפאל היהדות האורתודוקסית 307

עמנואל רקמן יהדות אורתודוקסית 353

התנועה הרקונסטרוקציוניסטית

ישעיהו (צ'ארלס) ליבמן הרקונסטרוקציוניזם בחיי יהדות אמריקה 357

הרולד שולויס יהדות מחודשת 391

חלק ד – סולידריות יהודית

סולידריות פנים־קהילתית בעידן ההגירה הגדולה (1881–1914)

משה רישין גרמנים מול רוסים 397

סולידריות וסיוע לקיבוצים יהודיים ברחבי העולם (1914–1950)

רחל רוז'נסקי השפעתה של יהדות ארצות־הברית על הקמת מערכות הרווחה היהודיות בפולין בשנים 1920–1929 415

הנרי ל' פיינגולד מי ישא באשמת השואה? הדילמה האנושית 443

אבי בקר דיפלומטיה ללא ריבונות: פעולות ההצלה של הקונגרס היהודי העולמי 463

עמיצור אילן תהליך התפתחותה של התנועה הציונית באמריקה לקבוצת־לחץ תוקפנית 479

צבי גנין יחסה של ארה"ב להקמת מדינת ישראל 1945–1948 499

אביבה חלמיש המתנדבים האמריקנים במפעל ההעפלה 1946–1948 549

אלון גל בני ברית, סולידריות יהודית וגירסת הציונות כמקלט 569

מיכאל בראון הנרייטה סולד: החזון האמריקני הפרוגרסיבי של היישוב 595

רשימת בעלי זכויות היוצרים 615

מבוא

בין שתי מלחמות העולם הפכה הקהילה היהודית בארצות-הברית (American Jewry) לריכוז היהודי הגדול בעולם. כיום, מתוך אוכלוסייה יהודית עולמית של כשלושה-עשר מיליון איש, 5.3 מיליון מתגוררים בארצות-הברית, בדומה למניין תושביה היהודים של ישראל.* הקהילה היהודית בארצות-הברית אינה מתייחדת רק בגודלה, אלא גם באופייה המיוחד, בשינויים שהיא חוללה ביהדות ובמוסדותיה, בפן הייחודי שהעניקה לחיים היהודיים המודרניים, בערכיה ובדפוסי התארגנותה.

באסופה שלפנינו קובצו מחקרי מופת בחקר תולדותיהם של יהודי ארצות-הברית. המאמרים עוסקים בארבעה נושאים מרכזיים שבהם מתייחדת הקהילה היהודית האמריקנית: ההגירה, מאפייניה הרעיוניים והתרבותיים, הזרמים הדתיים שהתפתחו בה וסוגיית הסולידריות היהודית. חלקם הופיעו במקורם בשפה העברית ואחרים תורגמו, חלקם חדשים ואילו אחרים יצאו לאור זה מכבר.

הקהילה היהודית האמריקנית התהוותה על-ידי שלושה גלי הגירה: גל ההגירה "הספרדי", גל ההגירה "הגרמני" וגל ההגירה "המזרח אירופי". שני האחרונים נחשבים כגלי ההגירה העיקריים שעיצבו את הקהילה היהודית האמריקנית, וחלקה הראשון של האסופה מוקדש להם. מאמרו של **אברהם ברקאי** עוסק בגל ההגירה הגרמני ואילו מאמרו של **אריה גרטנר** עוסק בגל ההגירה המזרח אירופי.

בקרב יהודי ארצות-הברית וחוקרי תולדותיהם מקובלת הדעה כי הקהילה היהודית האמריקנית שונה בתכלית מכל פזורה יהודית שקדמה לה, זאת בשל נסיבות היווצרותה, ערכיה ואופני התארגנותה השונים לחלוטין. בחלקה השני של האסופה מובאים מאמרים המבטאים היבטים שונים של ייחודיות זו. המאמרים עוסקים בכמה מן הגורמים הקשורים בחברה האמריקנית הכללית שהביאו לעיצובה של קהילה יהודית אמריקנית ייחודית. מאמרו של חוקר הלאומיות **הנס קוהן** עומד על טיבה המיוחד של הלאומיות האמריקנית כמבוססת על רעיון אזרחי. ההיסטוריונים **אריה גרטנר** ו**יונתן סרנה** מתחקים אחר חמישה קווי יסוד ואחר חמישה אתגרים מתמשכים, העומדים ביסודה של ההווה היהודית האמריקנית. ההיסטוריון **אלון גל** עומד על ייחודיותה של הקהילה היהודית האמריקנית וציוניותה, בהשוואה לפזורות יהודיות אחרות ולתנועות ציוניות שלידתן והתפתחותן באירופה.

---

* הנתון על מניין יהודי העולם נכון לראשית 2005 ומובא על-פי Sergio DellaPergola, "World Jewish Population", in: David Singer, Lawrence Grossman (Eds.), *The American Jewish Year Book*, Vol. 105 (2005), pp. 87, 97. מניין היהודים בארצות-הברית הוערך בראשית 2005 בחמישה מיליון מאתיים ושמונים אלף נפש, על-פי דלה-פרגולה, שם, עמ' 100. בשלהי 2004 היה מניין תושביה היהודיים של ישראל כ-5,237,600, על-פי: **שנתון סטטיסטי לישראל**, מס' 56 (2005), הלשכה המרכזית לסטטיסטיקה, ירושלים, תשס"ו/2005, עמ' 30 ("אוכלוסייה, לפי דת וקבוצות אוכלוסייה" [טבלה]).

מאפיין מובהק של היהדות האמריקנית הם הזרמים הדתיים שהתפתחו בה באופן חסר תקדים בהיסטוריה היהודית. שלושה זרמים עיקריים נוצרו ביהדות האמריקנית: הזרם הרפורמי, הזרם הקונסרבטיבי והזרם האורתודוקסי. לאלה נוסף זרם רביעי, הזרם הרקונסטרוקציוניסטי (זרם קטן ממדים שהתגבש בשלבים מאז שנות השלושים של המאה ה-20, עד שהקים לעצמו, בשנת 1968, בית מדרש לרבנים ומאז מקובל לראות בו את הזרם הרביעי של היהדות האמריקנית). חלקה השלישי של האסופה עוסק בזרמים האלה, מבחינת נסיבות היווצרותם, התפתחותם ההיסטורית, אמונותיהם, מאפייניהם ואופיים המיוחד של בתי הכנסת השונים (בית הכנסת הרפורמי – הטמפל, בית הכנסת הקונסרבטיבי ובית הכנסת האורתודוקסי). כל אלה נדונים במאמריהם של **נעמי כהן**, **מיכאל מאיר**, **מרק לי רפאל**, **ג'ק ורטהיימר** ו**ישעיהו (צ'רלס) ליבמן**, וכן בפריטים מתוך לקסיקון המושגים בעריכת **כהן ומנדס־פלור**, המובאים בסוף הדיון בכל אחד מהזרמים.

בית הכנסת במתכונתו המסורתית עבר תמורות מפליגות בארצות־הברית. גורם מרכזי שאפשר את התמורות האלה היה נכונותם של רוב המהגרים היהודים שהגיעו לארצות־הברית לפרוץ את מסגרת ההלכה היהודית. לגורם זה חברו השפעותיהם של המרכיבים הייחודיים שעל בסיסם בנויה החברה האמריקנית. ובמיוחד – הפרדת הדת מן המדינה, הוולונטריות, הפלורליזם והביזור, וכן השפעתן של הכנסיות הפרוטסטנטיות ושל תנועות חברתיות אמריקניות. לכל אלה יש להוסיף את צורכיהם החברתיים והפסיכולוגיים של היהודים בתהליך התערותם באמריקה, וכן את רעיונותיהם של הוגים ומנהיגים מקרב יהודי אמריקה. התפתחות ארגוני הגג של הנהגת בתי הכנסת האמריקנים – הרבנות, והאידיאולוגיות של הזרמים הדתיים השונים שעוצבו בידי רבנים־מנהיגים, נדונות במאמריהם של **מיכאל מאיר** ושל **מרק לי רפאל**.

כפי שקרה במוסד בית הכנסת, גם תפקידו של הרב המסורתי עבר תמורות רבות באמריקה. המנהיג הדתי של בית הכנסת האמריקני קרוי אמנם רב, אך תוכנו של התואר הזה ותפקיד הרבנות, שונים מאוד בארצות־הברית מאלה של הרב המסורתי. באירופה היה התואר רב מותנה בהיכרות מעמיקה עם המקורות היהודיים, ולבד מכך, היו תפקידיו של הרב שונים ממקום למקום: היו רבנים שכיחנו כראשי ישיבות, רבנים קהילתיים ורבנים שלא הייתה להם סמכות פורמלית. באירופה תפקדו רבנים ששירתו קהילות בעיקר כפוסקי הלכה וכבוררים בסכסוכים. תפקידו החשוב ביותר של הרב היה להיות ראש בית דין רבני. רבנים שימשו גם כמשגיחי כשרות וניהלו טקסים דתיים. בארצות־הברית כמעט לא היו עד תקופה מאוחרת למדי במאה ה-19, רבנים בעלי סמיכה או השכלה רבנית שהעניקה להם את הסמכות לשפוט על־פי ההלכה (הרב הראשון הגיע לארצות־הברית בשנת 1840).

במאה ה-19 הוכנס התואר "רב" לזירה הדתית היהודית בארצות־הברית על־ידי מנהיגי התנועה הרפורמית, על־מנת שתוענק להם הסמכות להגדרה מחדש של היהדות. מאז, שונה הרב האמריקני מזה המסורתי בראש ובראשונה בהיבט מהותי אחד: ביהדות המסורתית אדם שאינו שומר הלכה אינו יכול להיות רב.

בד בבד אימצו הרפורמים האמריקנים הראשונים את תפקידיו המרכזיים של החזן מתקופת המושבות (the Colonial Period) עבור מנהיגיהם הרוחניים שנקראו רבנים. על השפעתו של החזן הקולוניאלי נוספה גם השפעתן של הכנסיות הפרוטסטנטיות, תחילה באירופה ואחר כך בארצות-הברית. כתוצאה מכל אלה, היו מנהיגי בתי הכנסת בארצות-הברית – הרבנים, בראש ובראשונה "מיניסטרים" המנהלים את התפילה.

וכך, מנהיגי בתי הכנסת הראשונים בארצות-הברית נקראו חזנים, תואר ששיקף את תפקידם כמנהלי התפילה והפעילויות החינוכיות בבית הכנסת, כמו גם את ידיעותיהם המוגבלות במקורות היהודיים. תפקידיו של הרב האמריקני המודרני נרחבים אמנם בהרבה מתפקידי החזן הקולוניאלי, אך אופיים הושפע הרבה יותר מאלה של החזן, מאשר מאלה של הרב המסורתי.

ברבות הימים הפך הרב לדמות המרכזית בבית הכנסת האמריקני, המורה הרוחני של בני הקהילה, יוזם הפעילות התרבותית והקהילתית, עורך טקסי ברהמטצוה והחתונות, ונציג הקהילה אל מול העולם החיצוני. על-אף ההבדלים בין הזרמים השונים בכל הנוגע לתפקידו של הרב, בזרמים הלא-אורתודוקסים הוא אינו פוסק הלכה, והקריטריונים לבחירתו אינם עוד קריטריונים של ידע בהלכה היהודית. יתר על כן, בעוד שהרב המסורתי לא היה קשור בהכרח לקהילה ספציפית, הרב האמריקני הוא חלק בלתי נפרד ממנה.

הנושא הרביעי שבו עוסקת האסופה הוא סולידריות יהודית – אחד הערכים המרכזיים של יהודי אמריקה ואחת מאשיות זהותם. על רקע קלישות החיים היהודיים הפנימיים באמריקה, קשרו יהודיה את זהותם ואת השמירה על עצמם כקהילה יהודית בקיומם של יהודים במקומות אחרים. במרוצת ההיסטוריה היהודית האמריקנית הפכה זו לאחד ממוקדי העיסוק העיקריים של הציבוריות המאורגנת שלה, פעילות ששורשיה נעוצים במחויבות היהודית המסורתית לפעול למען יהודים במצוקה. לאורך ההיסטוריה היהודית רוויית הרדיפות נאלצו קהילות הגולה להתמודד עם מצוות "פדיון שבויים", שהיא מצווה מרכזית במסורת היהודית. במרוצת הדורות התרחב הסיוע שהעניקו יהודים לאחיהם שהיו שרויים במצוקה להרבה יותר מאשר הצלה פיזית וכלל מגוון רב של פעולות כלכליות, בריאותיות וחינוכיות, שהובנו כהכרחיות להבטחת רציפותם של החיים היהודיים בכל מקום שבו היו נתונים בסכנה.

על רקע נטייתה של היהדות האמריקנית להתארגנות, קיבלה המסורת הזאת פנים "מודרניות" ומקום מרכזי ביותר בזהות היהודית האמריקנית. היא באה לביטוי בדרך של יצירת ארגונים יהודיים המתמסרים לפעילות למען יהודים במצוקה בתוך יהדות אמריקה ומחוצה לה, ביניהם: "היא"ס" (Hebrew Immigration Aid Society – HIAS), "הוועד היהודי האמריקני" (American Jewish Committee), "הג'וינט" (Joint Distribution Committee), "בני ברית" (B'nai B'rith), ו"הקונגרס היהודי האמריקני" (American Jewish Congress). גם הציונות האמריקנית היא אחד ההיבטים של סולידריות זו. ליהודי אמריקה היה תפקיד נכבד בהקמתה של מדינת ישראל ובהתפתחותה בתחום

הכלכלי (גיוס כספים), בפיתוח שירותי הבריאות והרפואה, בפיתוח מפעלים לטובת נוער עולה, בהתפתחות הדמוקרטיה הישראלית ועוד. אירוע "המגבית היהודית המאוחדת" (United Jewish Appeal) הוא אולי המפעל הקהילתי המרכזי בחיי הקהילה היהודית האמריקנית.

המאמרים בחלק זה עוסקים בהיבטים שונים של הסולידריות היהודית האמריקנית, מאז ראשית המאה ה-20 ועד לשנות החמישים שלה. ההיבט הראשון הנדון באסופה הוא הסולידריות היהודית של "היהודים הגרמנים" כלפי המהגרים היהודים ממזרח אירופה, על תמורותיה ומורכבותה. בהקשר זה מובא בה מאמרו הקלאסי של משה רישין, "גרמנים מול רוסים", העומד על מורכבות יחסי הסולידריות בין שתי הקבוצות.

במהלך מלחמת העולם הראשונה החלה יהדות אמריקה להפנות את מאמצי הסיוע שלה, שכוונו עד אז לקליטת המהגרים, לטובת פזורות יהודיות מחוץ לארצות-הברית. מאמרה של רחל רוזנסקי עומד על תרומתם של יהודי אמריקה להקמת מערכות הסעד, הבריאות והחינוך ומערכות האשראי היהודיות בפולין בשנות ה-20, ומצביע על המאפיינים של הפעילות היהודית האמריקנית בתחום הזה.

מאמריהם של אלון גל ושל אבי בקר עוסקים בשני ארגונים מרכזיים שסולידריות יהודית הייתה מרכיב מרכזי בפעילותם: "בני ברית" ו"הקונגרס היהודי העולמי" (American Jewish Congress). אלון גל דן בהתפתחותו של המרכיב הסולידרי בפעילות של מסדר האחווה "בני ברית" במאה ה-20 ובאופייה של זיקתו המתפתחת לציונות, שאותה הוא מכנה "הציונות כמקלט". מאמרו של אבי בקר שופך אור על ניסיונו של "הקונגרס היהודי העולמי" לפתח דיפלומטיה של הצלה ברמה בין-לאומית, על-אף היעדר ריבונות ועצמה מדינית.

דומה שאי אפשר לעסוק בנושא הסולידריות היהודית האמריקנית בלא להתייחס לאחת הסוגיות העיקריות בהיסטוריוגרפיה היהודית האמריקנית: האם עשתה יהדות אמריקה די להצלת יהודי אירופה בתקופת השואה. בסוגיה זו עוסק הנרי פיינגולד, מן החוקרים המרכזיים בתחום זה, במאמרו "מי ישא באשמת השואה? הדילמה האנושית".

ביטוי מרכזי של סולידריות יהודית אמריקנית במאה ה-20, שהגיע לשיאו לאחר מלחמת העולם השנייה, הוא פעילותם של הארגונים הציוניים האמריקנים לגוניהם לטובת היישוב בארץ והקמת מדינת ישראל. בתקופה זו התגייסה הציונות האמריקנית כולה, על כלל ארגוניה: "הסתדרות ציוני אמריקה" (Zionist Organization of America), "הדסה" (Hadassah – The Women's Zionist Organization of America), "פועלי ציון" ו"נשים חלוצות" (Pioneer Women), "מזרחי" ו"נשות מזרחי" (Mizrachi Women) לפעילות פוליטית למען הקמת מדינה יהודית בארץ ישראל. הארגון המוביל במערכה זו היה "הסתדרות ציוני אמריקה" בהנהגת הרב הרפורמי אבא הלל סילבר. בהנהגתו הפכה הציונות האמריקנית לקבוצת לחץ ציבורית ופוליטית בעלת השפעה חסרת תקדים בפוליטיקה האמריקנית. לבד מן המאמצים בתחום הפוליטי, תרמה הציונות האמריקנית באופן משמעותי

להקמתה של מדינת ישראל גם על-ידי עיצוב דעת קהל כללית אוהדת, וכן בתחום הדיפלומטי, בתחום גיוס הכספים, בתחום הרכש ואפילו בתרומה צבאית ישירה (יהודים שבאו, וחלקם גם עלו ארצה, בשנותיה הראשונות של המדינה ותרמו מניסיונם הצבאי כחיילים בצבא ארצות-הברית בזמן מלחמת העולם השנייה להקמת חיל הים וחיל האוויר). תרומתם של המתנדבים האמריקנים למפעל ההעפלה נדונה אף היא במסגרת הסיוע היהודי-אמריקני להקמת המדינה במאמרה של **אביבה חלמיש**.

מאמריהם של **עמיצור אילן** ושל **צבי גנין** מאירים את ההיבטים הפוליטיים בתרומתם של יהודי ארצות-הברית להקמת מדינת ישראל. **עמיצור אילן** עוסק ב"תהליך התפתחותה של התנועה הציונית באמריקה לקבוצת לחץ תוקפנית" בתקופת מלחמת העולם השנייה, ואילו מאמרו של **צבי גנין** מאיר את פעולותיה של הציונות האמריקנית במאבקה הפוליטי ערב הקמת המדינה.

תרומתה של הציונות האמריקנית ליישוב ולמדינת ישראל לא הצטמצמה רק לתחומי הסיוע הפוליטי, הכספי ולתחום הרכש. היא תרמה, כאמור, גם בתחומי עיצוב מערכות הבריאות והסעד. תרומה זו הייתה בעיקר מפעלן של ארגוני הנשים הציוניות בארצות-הברית, ובעיקר של ארגון הנשים המוביל – "הדסה". הנרייטה סאלד, מייסדת הארגון ומעצבת דפוסי הפעילות שלו, הגיעה בשנות העשרים לארץ ישראל והקדישה את עצמה לקידום תחומי הבריאות, העבודה הסוציאלית, רווחת נוער ותחומים נוספים. מאמרו של **מיכאל בראון** עוסק באופי תרומתה של סאלד למפעל הציוני, תוך שימת דגש על מקורותיה האמריקניים.

המאמרים המכונסים באסופה פותחים שער לעולמם של יהודי ארצות-הברית. תקוותנו היא שיהיו בסיס לקורא העברי להמשך עיון ולימוד של יהדות יצירתית זו, שבינה לבין ישראל קיימת זיקה עמוקה ורבת שנים.

העורכת

חלק א

ההגירה

אברהם ברקאי

גלי הגירה יהודית מגרמניה, 1830–1910

א

יהודי גרמניה היו מיעוט קטן מאוד בכל התקופות. במאה ה-19 גדל מספרם בצורה משמעותית למדי, אלא שאפילו אז לא היו יותר מאשר 1.3% מכלל אוכלוסיית גרמניה. ממספר התחלתי של 270,000 בסוף מלחמות נפוליאון, התקרבה האוכלוסיה היהודית, בתוך הגבולות של מה שהיה מאוחר יותר הרייך, לחצי מיליון בסביבות שנות החמישים של המאה ה-19, והגיעה לשיא של 615,000 ב-1910. אך חרף העובדה ששיעור הגידול הטבעי אצל היהודים היה עד לשנות השמונים גבוה מן הממוצע הכללי, במשך רוב התקופה, הלך היחס באחוזים בינם לבין האוכלוסיה הכללית וירד בקביעות מ-1.29% ב-1852 ל-0.95% ב-1910. את הסיבה לכך ניתן למצוא במספרם חסר הפרופורציה של יהודים בקרב המהגרים הגרמנים לארה"ב.

כשלושה עשר מיליון יהודים חיים
היום בעולם ולמעלה משליש
מהם, כחמישה מיליון ושלוש
מאות אלף איש, מתגוררים
בארצות־הברית.

פזורה זו אינה מתייחדת רק בגודלה, אלא גם
באופייה המיוחד, בשינויים שהיא חוללה ביהדות
ובמוסדותיה, בפן הייחודי שהיא העניקה לחיים
היהודיים המודרניים, בערכיה ובדפוסי התארגנותה.

החווייה היהודית האמריקנית היא אסופת מאמרים
ובה ממחקרי המופת בתולדות יהודי ארצות־הברית.
המאמרים עוסקים בארבעה נושאים מרכזיים שבהם
מתייחדת הקהילה היהודית האמריקנית: ההגירה,
שממנה התהוותה הקהילה היהודית האמריקנית,
מאפייניה הרעיוניים והתרבותיים, הזרמים הדתיים
שהתפתחו בה והסולידריות היהודית שלה, בכלל
זה התמודדותה עם שואת יהודי אירופה ותרומתה
להקמת מדינת ישראל.

אסופה זו פותחת שער לעולמם של יהודי ארצות־
הברית. תקוותנו היא שתהווה בסיס לקורא העברי
להמשך עיון ולימוד של יהדות יצירתית זו, שבינה
לבין ישראל קיימת זיקה עמוקה ורבת שנים.